

BELLERS IN DE WOESTIJN OF DE REALITEIT VAN ALTERNATIEVEN

Posted on 2. Januar 2020

Een standpunt van Jochen Mitschka.

Vandaag wil ik verslag uitbrengen over de gedachten van een alternatieve auteur op een manier die anders nauwelijks wordt opgemerkt. Wij mensen moeten altijd sterk en vastberaden lijken, we moeten niet naakt zijn en zelden fouten willen toegeven. Op mijn leeftijd besloot ik te stoppen met deze richtlijnen. Dat heb ik niet meer nodig. Fouten? Dus wat, iedereen maakt fouten, daar kun je van leren. Wil je er sterk en vastberaden uitzien?

Waarom?

Ik wil geen "leiderschapspositie" innemen, noch in de politiek, noch in de economie, noch in het "waarheidsonderwijs". Waarom moet ik sterk en vastberaden zijn? Om mezelf niet bloot te geven? Dus wat als iemand mijn zwakheden wil uitbuiten, het zal uiteindelijk terugkomen bij hem. Maar aangezien ik er geen probleem mee heb om ze toe te laten, hoe kunnen ze dan worden misbruikt? En dus besloot ik deze PodCast op te dragen aan de innerlijke psyche van een waarheidszoeker en bemiddelaar.

Toen ik halverwege de jaren zestig naar school ging, heb ik ongeveer een uur met bus en tram doorgebracht. Mijn ouders gaven me het geld voor een weekkaart, maar ik gebruikte het soms als mijn zakgeld niet genoeg was om de nieuwste editie van de Spiegel te kopen. Ik heb elk nummer verslonden, behalve de laatste regel, inclusief de brieven aan de redactie. En ik dacht: "Het enige wat je hoeft te doen is de wereld de waarheid te vertellen, en alles zal goed komen". Vijftig jaar later heb ik niet alleen het respect voor de spiegel verloren, maar ook dit geloof.

Nu had ik lang niet gedacht dat mensen echt geïnteresseerd zijn in een verklaring die zo dicht mogelijk bij de "objectieve" waarheid ligt, voor zover die zelfs bestaat. Maar van de leden van de Bondsdag, die zich in de politieke strijd hebben moeten laten gelden, was ik van mening dat zij dit belang op zijn minst gedeeltelijk zouden hebben, ook al deden zij dat niet altijd om ideologische redenen.

De 17e mei 2019 was een keerpunt in mijn beoordeling van de leden van de Duitse Bondsdag. Vervolgens waren er ook e-mails van parlementsleden (2), (3), die zoveel onwetendheid of bewuste misleiding

uitstralen dat ik in eerste instantie niet wist hoe ik ze moest indelen. De uitspraken waren over het algemeen zo vol met verdraaiingen, halve waarheden en eenvoudige onwaarheden dat ik even verbaasd was.

En door de BDS-beweging te discrimineren als 'antisemitisch' werd de deur voorspelbaar opengezet om te voorkomen dat er in Duitsland kritiek zou komen op het extreemrechtse beleid van Israël, dat nu dreigt af te glijden naar het fascisme (4). Hoe kon dit gebeuren? Ik heb een boek (1) geschreven dat ook als naslagwerk zou kunnen dienen voor diegenen die op zoek zijn naar antwoorden op de steeds terugkerende beweringen van zionistische politici in Duitsland of Israël. Maar de respons was minimaal.

Om me niet te laten "opeten" door het onderwerp, om afstand te nemen, richtte ik me op de achtergrond van Greta Thunberg en de klimaatbeweging, waaruit een boek is ontstaan, en daaruit misschien al snel een PodCast-reeks. Maar daarna heb ik besloten om de situatie in Israël nader te beschrijven. Ik wilde aan de hand van berichten in de media pas vanaf 2019 laten zien wat voor soort regime er in Israël heerst en waar de leden van de Bondsdag hun onvoorwaardelijke steun aan hadden gegeven door alle kritiek op zijn acties in Duitsland te staken.

Dit wordt waarschijnlijk een dik boek in A4-formaat met 600 pagina's in liggend formaat. Het formaat is alleen beperkt door de drukmogelijkheden. Ik wil het boek in maart af hebben. Maar ik vind het steeds moeilijker om me er op te concentreren. De hoeveelheid informatie over misdaden tegen de menselijke waardigheid, tegen de menselijke zelfbeschikking, tegen de mensenrechten en het internationaal recht in het algemeen is adembenemend. Wie op school en thuis tot empathie is opgeleid, en niet voor deze elleboogmaatschappij die in de loop van de neoliberale "hervormingen" is ontstaan, moet onvermijdelijk beginnen te twijfelen aan fundamentele zaken. En dus moet ik steeds vaker afstand nemen, diep ademen, om me niet te laten overweldigen door deze realiteit.

Op deze momenten gaat de scène uit de film "Matrix" steeds weer door mijn hoofd, waarbij de hoofdrolspeler de keuze krijgt tussen de rode en de blauwe pil. En ik geloof dat deze film dichterbij de werkelijkheid staat dan welke andere kritische politiek-fictionfilm of -boek dan ook. De film suggereert

alleen dat je na het kiezen van de Rode Pil een verschil kunt maken. En dit is waar mijn kritiek op komt. In werkelijkheid zal niemand die de Rode Pil heeft genomen uiteindelijk zo opstaan als Superman en verklaren dat hij de mensheid wil redden.

De reden hiervoor is de veerkracht van de status-quo, die in Duitsland bijzonder sterk is. En dus dienen de "alternatieven" niet om "het volk te redden", maar om degenen die de Blauwe Pil hebben genomen te laten zien dat alles democratisch en vrij zou zijn. De status quo hoeft alleen maar te bewerkstelligen dat degenen die de Blauwe Pil hebben geslikt, twijfelen aan het feit dat degenen die de Rode Pil hebben geslikt, dichter bij de waarheid staan. De status quo hoeft hen niet te overtuigen dat ze gelijk hebben, alleen dat de anderen ook ongelijk kunnen hebben. Dat is gemakkelijk met onuitputtelijke middelen en de knapste koppen van de elite-universiteiten. En dus, in geval van twijfel, geeft de blauwe pil junkie er de voorkeur aan om bij de "tried and true" te blijven, hoezeer hij het ook bekritiseert. Op die manier neemt hij, althans dat denkt hij, het minste risico.

Zo was het duizenden jaren lang, en zo zal het ook nog vele generaties na ons zijn. Maar hoe kom je uit dit psychologische dilemma om niets te kunnen veranderen als alternatief, zonder cynisme of wanhoop te ontwikkelen? Ik word geholpen door een houding die ik in mijn studententijd heb gekregen en die voortkomt uit een neiging tot Albert Camus, en vooral uit zijn werk over de mythe van Sisyphus.

Kort na de laatste wereldoorlog had Camus al beschreven dat de mens zich in een absurde situatie bevindt. Volgens Camus vloeit de absurditeit voort uit het feit dat de mens de wereld als absurd beschouwt, en het is inderdaad ongelooflijk gek, maar aan de andere kant is "de mens", laten we zeggen "het alternatief", op zoek naar een betekenis. Laten we het kort houden. Camus legt uit dat je deze absurditeit in drie fasen kunt aanpakken.

- Men herkent de absurditeit
- Ze worden verondersteld onomkeerbaar te zijn
- Men verklaart zijn permanente rebellie ertegen.

En dat zou de oplossing zijn voor het raadsel van hoe Sisyphus, die door de goden veroordeeld was om een

rotsblok op de berg te rollen zodat het aan de andere kant weer naar beneden kon rollen, zijn lot kon veroveren. Het is de eeuwige strijd tegen de top die zinvol is en die, in tegenstelling tot de bedoelingen van de goden, van Sisyphus geen wanhopig maar een gelukkig mens maakt. Wanneer de kei van de berg af rolt, of het boek of artikel van het alternatief wordt gepubliceerd, is er het moment van rebellie, de flits van de rebellie. En zolang Sisyphus ademt, of het alternatief zich kan uitdrukken, zal deze strijd voortduren, en is het uiteindelijk wat de zin van het leven voor beide maakt.

Dit is allemaal in een notendop nu, en de filosofen zullen de wenkbrauwen fronsen. Maar het is niets anders dan het herkennen van de weg als doel. Zelfs als er geen kans is om een doel te bereiken, het overwinnen van de weg, het gaan van de afstand, het overwinnen van het eigen lot, kan de betekenis van het leven. Zodat het "alternatief" op het einde, wanneer hij stopt met ademen, zijn leven een betekenis heeft gegeven.

Nu is zo'n houding relatief gemakkelijk te realiseren voor iemand als ik, op mijn leeftijd en positie. Daarom bewonder ik die leden van de Bundestag die elke dag opstaan en het gevecht, de opstand, weer beginnen. Ze bestaan, in bijna alle partijen. Er zijn er maar weinig, maar ze bestaan wel. Ze worden door het systeem getolereerd omdat het het bewijs is voor het systeem hoe vrij en democratisch het systeem is.

Terug naar mijn huidige werk over Israël. Ik zal het boek afmaken. Maar dan zal ik me weer op andere onderwerpen concentreren. Ik kan de last van de Palestijnen niet op mijn schouders blijven leggen, anders kan ik de rots niet verder de berg op rollen.

Het jaar loopt ten einde

Maar eerst komt de tijd weer wanneer toppolitici naar de microfoon grijpen en nobele woorden uitspreken. Luister deze keer niet alleen maar omdat ze moe zijn van de hypocrisie. Maar luister goed.

Want mensen zullen praten over verantwoordelijkheid en ze zullen denken aan agressieoorlogen (6). Zij zullen het hebben over de democratie en het primaat van de partijen (5). Ze zullen het hebben over vrijheid en ondergeschiktheid aan de wil van de NAVO. Men zal het hebben over "meer verantwoordelijkheid in de wereld", maar men zal aankondigen dat de gewone burger nog meer offers zal moeten brengen, omdat daar

natuurlijk geld voor moet worden uitgegeven, en men zal meer moeten doen om de middelen veilig te stellen voor de bedrijven die nog steeds in Duitsland actief zijn tegen lage prijzen.

En als je het hebt over het medeleven, de empathie of het lijden van mensen, denk dan maar eens aan hoe ze mensen koud-glimlachend mishandelen en doden door middel van sancties (7), terwijl ze aan de andere kant een aureool krijgen van hun leeftijdgenoten omdat ze voordelen uitdelen met belastinggeld.

En vergeet niet dat de Verlichting ongeveer 90 jaar duurde tot de Franse Revolutie, maar honderd jaar later nog niet volledig was uitgevoerd. En als we ons nu in een fase van tegenverlichting bevinden, zal het waarschijnlijk veel langer duren voordat onze bevindingen van vandaag enig politiek effect hebben. En zo is de strijd episch. Wat Bertolt Brecht ooit liet zingen, geldt echter nog steeds:

Niet eens het gevecht vermijden Wie wil het gevecht vermijden: want er zal gevochten worden voor de zaak van de vijand Wie heeft niet gevochten voor zijn eigen zaak

En dus vecht iedereen zo goed als hij kan. De een als "alternatieve" auteur, de ander als roerganger, de derde als supporter, iedereen als hij kan.

Laten we het nieuwe jaar beginnen!

Bronnen:

1. <http://www.nrhz.de/flyer/beitrag.php?id=26320>
2. <https://kenfm.de/standpunkte-%E2%80%A2-die-abgehobenheit-der-volksvertreter/>
3. <http://www.nrhz.de/flyer/beitrag.php?id=25963>
4. <https://www.haaretz.com/israel-news/.premium.MAGAZINE-neither-israel-s-nor-germany-s-slide-into-fascism-was-accidental-1.7338787>
5. <https://kenfm.de/standpunkte-%E2%80%A2-das-primat-der-politischen-parteien/>
6. <https://www.kopp-verlag.de/a/deutschlands-angriffskriege>
7. <https://jomenschenfreund.blogspot.com/2016/10/todliche-sanktionen.html>

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om het artikel te publiceren.

+++

Foto bron: / Shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over de ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK